

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudkyň JUDr. Martiny Kuchlerové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Petr Králík**, IČO: 64316912, sídlem Městečko 558, Ždánice, zast. Mgr. Liborem Valentou, advokátem se sídlem Pražákova 1024/66a, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2024, č. j. 62 Ad 3/2022-61,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2022, č. j. 8375/1.30/21-4, sp. zn. S9-2021-186.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně

(dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 10. 2021, č. j. 9755/9.30/21-15. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Přestupku se dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1. a bod 2. zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti v areálu společnosti Hutchhouse, pila Nechvalín, 696 31 Bukovany, dne 24. 2. 2020 umožnil fyzickým osobám: B. V., G. N., G. S., P. V., P. V., S. V. (státní příslušníci Moldavska), P. I. a P. Y. (státní příslušníci Ukrajiny) výkon závislé práce. Tato spočívala v pomocných a manuálních pracích při kompletaci modulových domů mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (výrok I. prvostupňového rozhodnutí); za toto jednání byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 320 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady správního řízení (výrok II. a III. prvostupňového rozhodnutí).

2. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále se zabýval použitelností protokolů o výsledku cizinců provedených Policií ČR, službou cizinecké policie (dále jen „Policie ČR“), v řízení před správními orgány. Stěžovatel namítal, že tyto protokoly nejsou veřejné (ani soukromé) listiny, nýbrž podklady, tedy „důkazy sui generis“, které zaznamenávají nejen zjištěné skutečnosti, ale také je právně a skutkově hodnotí. Stěžovatel nemohl být u jednotlivých výsledků přítomen a ověřit si, zda zapsané údaje odpovídají skutečnosti.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že uvedená argumentace důkazní hodnotu protokolů zpochybnit nemůže. Odkázal na relevantní právní úpravu a zdůraznil, že přestože listinné důkazy presumují údaje v nich zachycené (v nyní posuzované věci tedy to, co jmenované osoby na dotazy Policie ČR odpověděly), nejsou nezpochybnitelné. Jelikož je protokol veřejnou listinou, v souladu s presumpcí správnosti veřejných listin je třeba jeho obsah považovat za pravdivý, není-li dokázán opak. Krajský soud odmítl argumentaci stěžovatele, že protokol obsahující výpověď vyslychané osoby je již projevem věcného či právního posouzení. Správní orgány k těmto protokolům přistoupily jako k jakýmkoli jiným listinným důkazům. Stěžovateli nic nebránilo, aby se k nim vyjádřil a prostřednictvím jiných navržených důkazů předložil svou verzi skutkového děje.

[6] Stěžovatel dále namítal, že ve správním řízení navrhoval výslech osob Z. K. a J. V.; správní orgán I. stupně tento důkazní návrh neprovedl s tím, že jej stěžovatel nedostatečně odůvodnil. Stěžovatel ale dle svých tvrzení poukázal na rozpor ve výpovědích vyslychaných osob ohledně možného (jiného) nelegálního zaměstnavatele (Z. K.). Byly zde tedy indicie, na jejichž základě mohl být učiněn i jiný skutkový závěr (že přestupek byl spáchán jinou osobou). Krajský soud se v tomto bodě však ztotožnil se správními orgány, které nepovažovaly po stránce skutkové za nutné výslech jmenovaných osob provádět.

pokračování

[7] Stěžovatel také namítal, že správní orgány nepřipojily do správního spisu protokol o výslechu I. P., který vykonával nelegální práci pro Z. K. a který mohl osvětlit praxi na daném pracovišti (dle některých vyslychaných osob jim právě Z. K. vyplácel mzdu či zadával pracovní úkoly). Na pracovišti byly i další osoby, o jejichž výsleších není ve správním spisu žádný záznam a které Policie ČR správním orgánům nepředala. Stěžovatel proto navrhoval provést dokazování protokoly o výsleších (pokud existují) i dalších osob, konkrétně V. B., G. C., G. G. a N. J.. Krajský soud důvodnost této námitky a potřebu doplnit dokazování v nyní přezkoumávané věci rovněž neshledal. Dospěl k závěru, že žalovaný se s nepotřebností výslechu těchto osob či dokazováním jinými protokoly o výsleších ve vztahu k předmětu řízení řádně vypořádal. I. P. vyslechnut byl, protokol o jeho výslechu byl součástí správního spisu a byl jím proveden důkaz. Krajský soud neshledal důvody k jeho opětovnému výslechu ohledně zapojení Z. K.. Krajský soud proto rovněž nezjišťoval, zda existují a kde se nacházejí protokoly o výsleších dalších jmenovaných osob. Neshledal, že by jimi sám potřeboval provádět dokazování (ačkoli to stěžovatel navrhoval).

[8] Krajský soud shledal jako nedůvodnou i námitku stěžovatele stran nezákonnosti usnesení o ustanovení tlumočnicka vyslychaným osobám Policií ČR. V případě dvou vyslychaných osob nabyla usnesení o ustanovení tlumočnicka právní moci až poté, co byly výslechy provedeny. Ve vztahu k dalším 6 vyslychaným osobám nebyla, dle tvrzení stěžovatele, usnesení o ustanovení tlumočnicka součástí správního spisu. Vyslychaným osobám ani nemělo být tlumočeno do jejich rodného jazyka. Krajský soud dal za pravdu stěžovateli v tom, že v případě osob: S. G. a V. S. tlumočil do ruského jazyka P. S. ještě předtím, než usnesení o ustanovení tlumočnicka nabylo právní moci. Uzavřel ale, že tato skutečnost nemůže mít na správnost závěrů správních orgánů ohledně stěžovatelem spáchaných přestupků vliv. Krajský soud zdůraznil, že odvolání proti usnesení o ustanovení tlumočnicka nemá odkladný účinek; jde o tzv. předběžně vykonatelné usnesení – rozhodnutí, které je vykonatelné již svým oznámením, bez ohledu na jeho právní moc. Krajský soud dále ověřil, že P. S. byl ustanoven jako tlumočnick i pro další vyslychané osoby a usnesení o jeho ustanovení byla součástí správního spisu. Pokud jde o odkaz stěžovatele na rodný jazyk vyslychaných osob (moldavština a ukrajinština), k tomu krajský soud uvedl, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu postačí, že konkrétní osoba otázkám rozumí a je schopna na ně reagovat.

[9] Stěžovatel dále namítal, že nebyla prokázána spojitost mezi areálem (resp. společností) „Hutchhouse“ a stěžovatelem. Ten v dané souvislosti zpochybnil věrohodnost důkazu webovými stránkami, neboť nebylo prokázáno, že stěžovatel je vlastníkem či majitelem těchto stránek nebo že by kdokoli jím pověřený informace na těchto stránkách zveřejnil. Krajský soud i tuto námitku shledal nedůvodnou, neboť místo spáchaní přestupku bylo popsáno dostatečně a nezaměnitelně, přičemž správní orgány mimo jiné vyšly z popisu místa od Policie ČR. Krajský soud uvedl, že z výpisu ze živnostenského rejstříku plyne, že stěžovatel disponoval živnostenskými oprávněními, k nimž měl provozovnu na pozemcích parc. č. st. Xa, Xb, Xc, Xd, Xe, Xf v k.ú. N.. Provozovna společnosti HutchHouse Holding s.r.o. byla na adrese pily Nechvalín a jejím jednatelem a jediným společníkem byl stěžovatel. Za tohoto stavu nebylo dle krajského soudu třeba pořizovat fotografie či jiné důkazy o vztahu místa pila Nechvalín a slova „Hutchhouse“. Provázanost slov „Hutchhouse“ a pily Nechvalín plyne rovněž ze svědecké výpovědi V. P., který mimo popisu práce pro

stěžovatele Policii ČR vypověděl, že společnost „Hutchhouse“ nezná, ale její označení bylo uvedeno na vratech.

[10] V závěru svého rozsudku se krajský soud zabýval přezkoumatelností a otázkou dostatečné individualizace stěžovateli uložené sankce. Uzavřel, že správní orgány při jejím ukládání postupovaly v souladu se zákonem a zohlednily veškerá relevantní kritéria. Uloženou sankci krajský soud neshledal zjevně nepřiměřenou, a proto ani nepřistoupil ke stěžovatelem navrhované moderaci pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil spolu s rozhodnutím žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Stěžovatel v první kasační námitce namítal zkrácení svých procesních práv. Uvedl, že správní orgány vyšly primárně z výslechu osob: B. V., G. N., G. S., P. Y., P. I., P. V., P. V. a S. V. (dále jen „jmenované osoby“). Stěžovatel dle svého přesvědčení vznesl konkrétní argumenty, proč považuje výslech jmenovaných osob za procesně nesprávný. Žalovaný a krajský soud však po stěžovateli požadovali konkrétnější námitky, které by vyvracely obsah protokolů o těchto výsleších. Stěžovatel neměl možnost ověřit, zda a jakým způsobem byl výslech jmenovaných osob prováděn, jaké skutečnosti byly při těchto výsleších (opravdu) zjištěny a zda protokoly přesně a úplně odpovídají skutečnosti. Protokoly o výsleších jmenovaných osob jsou přitom klíčovým důkazem k určení, zda je stěžovatel vinen, či nevinný. Stěžovatel nemohl být účasten prvotního výslechu, žalovaný neučinil ani opakovaný výslech a nevzal v potaz jakýkoliv procesní návrh či námitku stěžovatele, které by mohly hovořit v jeho prospěch. Nakonec jsou to právě žalovaný a krajský soud, kteří stěžovateli dávají k tíži, že neunesl své „důkazní břemeno“ a „nepředložil svou verzi skutkového děje“.

[13] V druhé kasační námitce stěžovatel opětovně poukazuje na to, že skutkový stav nemusel být zjištěn správně. Stěžovatel zjistil z protokolů Policie ČR, že existují další osoby, co měly být zadrženy/zjištěny na místě. Jednalo se o I. P., V. B., G. C., G. G. a N. J. (dále jen „nevyslechnuté osoby“). Bylo zjištěno, že I. P. vykonával nelegální práci v ten samý čas a ve stejný den a na stejném místě pro Z. K., osobu odlišnou od stěžovatele. Tato skutečnost by mohla být pro řízení významná z toho důvodu, že i v některých výpovědích svědků v této věci bylo uvedeno, že jim vyplácel mzdu, dával jim pracovní úkoly apod. právě Z. K.. Vznikla tak důvodná pochybnost, že přestupek nemusel spáchat stěžovatel. O výslechu posledně výše uvedených osob však nejsou ve správním spise žádné záznamy. Otázkou existence jiných důkazů, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, se musí krajský soud, potažmo žalovaný, zabývat a brát je do úvahy při vyslovení případné viny stěžovatele. Stěžovatel opětovně navrhl připojení protokolů o výslechu (pokud existují), kontrolovaných osob V. B., G. C., G. G., N. J. a jejich provedení k důkazu.

[14] Dále stěžovatel namítal pochybení krajského soudu při posouzení otázky nezákonného ustanovení tlumočnicků k výslechu jmenovaných osob. Krajský soud zhodnotil, že protokoly o výsleších jmenovaných osob byly pořizeny dle zákona, ačkoli zároveň konstatoval, že byl nezákonně ustanoven tlumočnick. Krajský soud měl v daném

pokračování

případě dospět k závěru, že výsledky jmenovaných osob byly činěny de iure bez tlumočnicků a tyto protokoly tak nelze v přezkoumávaném řízení použít. Závěry krajského soudu učiněné v tomto ohledu jsou čistou libovůlí.

[15] Poslední kasační námitkou stěžovatel brojí proti zjištění, kterým krajský soud dovozuje spojitost mezi areálem, ve kterém byla prováděna kontrola a kde mělo dojít ke spáchání přestupku, a stěžovatelem. Tím má být skutečnost, že existuje společnost HutchHouse Holding s.r.o., ve které je stěžovatel společník a jednatel – z toho má plynout spojení (vztah) mezi slovem HutchHouse, pilou Nechvalín a stěžovatelem. Společnost HutchHouse Holding s.r.o. ale vznikla až 17. 12. 2020, tedy takřka 8 měsíců po údajném spáchání přestupku.

[16] Žalovaný pouze ve stručnosti odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterým se plně ztotožnil, a dále na odůvodnění svého rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vyjádřil nesouhlas s argumentací stěžovatele v kasační stížnosti. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepoužitelnost některých důkazů, konkrétně protokolů o výsleších jmenovaných osob, které byly správnímu orgánu I. stupně předány Policií ČR. Uvedená námitka byla uplatněna již v řízení před správními orgány i krajským soudem, přičemž Nejvyšší správní soud zjistil, že byla náležitě vypořádána. Jak je patrné ze správního spisu, v nyní projednávané věci byl Policií ČR (cizineckou policií) prováděn výslech účastníků správního řízení (ve věci správního vyhoštění) podle § 169j zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a o těchto výsleších byly sepsány protokoly podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[20] Pro posouzení toho, zda byla stěžovateli zachována jeho procesní práva, je stěžejní posouzení otázky, zda měl stěžovatel možnost se s danými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim. Protokoly o výsleších jmenovaných osob byly provedeny jako důkazy listinou přečtením. V této souvislosti se hodí poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 Ads 113/2013-21, kde Nejvyšší správní soud navázal na úvahu o limitech použití důkazů získaných v trestním řízení – zejména výpověď osoby svědka či obviněného –

v rámci jiného správního řízení provedenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 8 Afs 86/2008-95. Závěry dovozené v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud následně analogicky vztáhl také na výpověď účastníka jiného správního řízení.

[21] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že protokol o výsledku z jednoho správního řízení může být jako podklad pro rozhodnutí použit v jiném správním řízení, je-li v daném řízení řádně proveden a hodnocen (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Azs 331/2017-19, ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 383/2017-34, či ze dne 8. 8. 2023, č. j. 2 Ads 222/2022-25). Z rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, plyne též, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně. Správní orgán I. stupně v nyní projednávané věci dodržel všechny podmínky, aby mohly být protokoly o výsledku osob použity ke zjištění stavu věci i v řízení o přestupku. Protokoly o výsledku účastníka řízení (jmenovaných osob) byly pořízeny v souladu se zákonem v jiném správním řízení za dodržení všech zákonných náležitostí, tj. náležitého poučení, zajištění tlumočnicka (k tomu ještě dále) apod. Stěžovatel byl v průběhu správního řízení seznámen s tím, že tyto protokoly jsou součástí spisové dokumentace, že jimi byl proveden ve správním řízení důkaz (dokazování se účastnil zástupce stěžovatele dne 26. 5. 2021) a že je správní orgány ve své rozhodovací činnosti hodnotily. Stěžovatel pak měl možnost na protokoly o výsledcích a jejich hodnocení reagovat, což také učinil. Správní orgán přitom v dané věci nevycházel jen z podkladů získaných z předmětných protokolů, ale své rozhodnutí opřel i o další důkazy, které provedl.

[22] Protokoly o výsledcích cizinců měly povahu veřejné listiny, jak plyne z dikce § 53 odst. 3 správního řádu. Presumovaná pravdivost obsahu se vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu správního orgánu, tj. např. kdo byl jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, jaké mu byly kladeny otázky nebo jak na ně bylo odpovězeno. Neosvědčuje však pravdivost samotných tvrzení, které při jednání zúčastněné osoby uvedou (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7 As 146/2016-29). Nejde tak o žádné důkazy „sui generis“, jak uváděl stěžovatel. Správní orgány protokoly o výsledcích cizinců (jmenovaných osob) provedly jako listinné důkazy, tyto hodnotily po obsahové stránce spolu s dalšími v řízení provedenými důkazy (např. rozhodnutími o vyhoštění jmenovaných cizinců, kopiemi dokladů cizinců, kopiemi příjmových pokladní dokladů, výsledky vyhledávání spojení „společnost Hutchhouse“ ve webovém prohlížeči či printscreenem webové stránky www.hutchhouse.cz). Stěžovatel se mohl bránit proti obsahu veřejné listiny. Měl ovšem konkrétně tvrdit, že její obsah není správný a zároveň o svém tvrzení unést důkazní břemeno – bylo v jeho zájmu, aby prokázal opak (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 682/2000). Stěžovatel nijak konkrétně obsah protokolů o výsledcích cizinců nerozporoval, konkrétně neuvedl, že se něco mělo odehrát jinak, či nepředložil alternativní scénář skutkového děje.

[23] Pokud jde o námitku neprovedení výsledku osob Z. K. a pana V. a dalších, výše specifikovaných, tzv. nevyslechnutých osob, z obsahu správního spisu plyne následující. Stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 25. 5. 2021 učinil důkazní návrh mj. výsledkem pana Z.

pokračování

K., když ohledně tohoto důkazního návrhu uvedl IČO, pod kterým podniká, a adresu jeho sídla. Dalším z důkazních návrhů učiněných vyjádřením ze dne 25. 5. 2021 byl i výslech pana V., u něhož stěžovatel uvedl, že se jedná o jeho zaměstnance, jehož nacionále doloží dodatečně. Stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 25. 5. 2021 taktéž uvedl, že žádá o poskytnutí třicetidenní lhůty k doplnění svých důkazních návrhů a svých tvrzení. Dále se stěžovatel k těmto svým důkazním návrhům nevyjádřil, a to např. ani ve svých vyjádřeních ze dne 7. 6. a 16. 7. 2021 či v rámci dokazování dne 26. 5. 2021.

[24] Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a v § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zajišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69).

[25] Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytovat potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu).

[26] Správní orgány však skutkový stav zjistily dostatečně a bez důvodných pochybností - k tomu srov. zejména str. 9-16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedený závěr následně potvrdil žalovaný a konečně i krajský soud. Je pravdou, že vyslechnutí cizinci se zmiňovali též o panu Z. K., avšak shodně poukazovali na to, že závislou práci vykonávali jménem a pro stěžovatele. Od stěžovatele měli poskytnuté ubytování přímo v areálu, kde pracovali, získali od něj čip ke vstupu do ubytovny a místa, kde vykonávali práci. Pracovali za cca 90 Kč za hodinu, od pondělí do pátku, dobrovolně i v sobotu. Některým z nich stěžovatel slíbil zajistit pracovní povolení. Stěžovatel byl označen jako jejich zaměstnavatel, tedy ten, kdo jim práci přiděloval a kontroloval ji a rovněž jim slíbil odměnu (tu reálně vyplácela zpravidla matka stěžovatele). Pokud stěžovatel v místě výkonu práce nebyl, byly pracovní úkoly cizincům udělovány v jeho zastoupení (např. právě i Z. K., otcem stěžovatele). Všechna skutková zjištění správního orgánu I. stupně jsou shrnuta na str. 2-7 jeho rozhodnutí. Závěr o naplnění všech znaků přestupku je v souladu se zákonnými ustanoveními popsán zejména na str. 13-15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[27] Nejvyšší správní soud rovněž hodnotí zjištěný skutkový stav za zjištěný dostatečně a bez důvodných pochybností. Informace od stěžovatele ohledně zapojení Z. K. zůstala pouze v obecné rovině. Nebylo tak důvodné opětovně vyslýchat I. P. S ohledem na zjištěný skutkový stav nebylo ani důvodné připojovat protokoly o výsleších dalších cizinců (existence takových protokolů nadto není známa) či tyto samostatně vyslýchat. Ve vztahu k těmto dalším (nevyslechnutým) cizincům stěžovatel nebyl rozhodnutím správního orgánu I. stupně shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Klíčové pro posouzení nyní přezkoumávané věci bylo, jak vypovídaly osoby, jejichž výkon nelegální práce se klade stěžovateli za vinu.

[28] Správní orgány a následně i krajský soud tak dostatečně zdůvodnily, proč považují provedené dokazování za dostatečné a závěr o skutkovém stavu za dostatečně zjištěný. K tomuto jejich hodnocení se připojuje i Nejvyšší správní soud, který rovněž pro nadbytečnost neprováděl dokazování protokoly o výsledích dalších kontrolovaných osob.

[29] K pořadí třetí kasační námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovněž není důvodná. Krajský soud nepostupoval nezákonně, nýbrž správně s odkazem na dikci § 74 odst. 1–3, § 73 odst. 2 a § 76 odst. 3 a 5 správního řádu uvedl, že odvolání proti usnesení o ustanovení tlumočnicka nemá odkladný účinek; jde o tzv. předběžně vykonatelné usnesení, tedy o rozhodnutí, které je vykonatelné již svým oznámením bez ohledu na jeho právní moc. Chybějící odkladný účinek odvolání má vliv nejenom na vykonatelnost rozhodnutí, která zavazují k plnění (vykonatelnost znamená možnost nuceného výkonu povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí). I rozhodnutí, která pojmově nedisponují znakem vykonatelnosti, vyvolávají jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2020. s. 411-413). V důsledku těchto právních účinků nastává právní stav upravený ve výrokové části usnesení jeho oznámením. Děje se tak bez ohledu na případně podané odvolání.

[30] Krajský soud správně uzavřel, že v den výslechu, tj. 24. 2. 2020, nebyl dvěma osobám skutečně pravomocně ustanoven tlumočnick, avšak již v době jejich oznámení byla tato usnesení o ustanovení tlumočnicka vykonatelná a závazná (obdobně se k věci vyjádřil i žalovaný na str. 8 a 9 svého rozhodnutí).

[31] Stěžovatel rozporuje použití protokolů o výsledích cizinců jako důkazních prostředků i z toho důvodu, že při výsledích nebylo tlumočeno do jejich rodného jazyka. Tlumočeno mělo být do moldavštiny a ukrajinštiny, a nikoli do ruštiny. K tomu je třeba předeslat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu postačí, že konkrétní osoba otázkám rozumí a je schopna na ně reagovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 380/2020-79, ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 134/2017-17, či ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-79). Z ničeho v nyní projednávané věci neplyne, že by před Policií ČR vyslechnuté osoby tlumočeným otázkám nerozuměly či na ně nebyly schopny reagovat.

[32] Poslední kasační námitkou stěžovatel brojí proti zjištění, kterým krajský soud dovozuje spojitost mezi areálem, ve kterém byla prováděna kontrola a kde mělo dojít ke spáchání přestupku, a stěžovatelem. Tím má být skutečnost, že existuje společnost HutchHouse Holding s.r.o., ve které je stěžovatel společník a jednatel – z toho má plynout spojení (vztah) mezi slovem HutchHouse, pilou Nechvalín a stěžovatelem. Společnost HutchHouse Holding s.r.o. ale vznikla až 17. 12. 2020, tedy takřka 8 měsíců po údajném spáchání přestupku.

[33] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podobně byla námitka vznesena již v řízení před správním orgánem I. stupně. Zde stěžovatel namítal, že v době kontroly neexistovala žádná společnost HutchHouse (a neexistovala tudíž spojitost mezi stěžovatelem a areálem HutchHouse/pila Nechvalín). V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje,

pokračování

že pro přestupkové řízení stěžovatele není existence společnosti HutchHouse či HutchHouse Holding s.r.o. jako právnické osoby relevantní, neboť uvedený termín – tedy „HutchHouse“ se ve věci objevuje v souvislosti s určením místa v areálu pily Nechvalín, kde byli zajištěni cizinci, kteří pro stěžovatele vykonávali nelegální závislou práci.

[34] Z protokolu o výsledku pana V. P. vyplynulo, že na vratech, kterými se vstupovalo do místa výkonu práce pro stěžovatele, bylo uvedeno „HutchHouse“. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že termínem „HutchHouse“ se stěžovatel prezentoval i v internetovém prostředí. Na webové stránce www.hutchhouse.cz je zveřejněna adresa pracoviště (v areálu pily Nechvalín) a stěžovatel označen jako jednatel. Údaje stěžovatele jsou uváděny jako fakturační údaje. V řízení před krajským soudem stěžovatel namítal, že nebylo prokázáno, že by byl vlastníkem těchto stránek nebo že by kdokoli jím pověřený informace na těchto stránkách zveřejnil. Takové skutečnosti ale nejsou nyní relevantní. Stěžovatel nikdy nezpochybnil obsah dostupný na uvedeném webovém prohlížeči. Spojitost mezi místem spáchání přestupku a stěžovatelem správní orgány zjistily správně a v souladu se zákonem.

5. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil. Proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu